A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2021. április 21.*

„Közös kül- és biztonságpolitika – A líbiai helyzetre tekintettel hozott korlátozó intézkedések – A pénzeszközök befagyasztása – Azon személyek, szervezetek és szervek jegyzéke, akikre, illetve amelyekre a pénzeszközök és gazdasági erőforrások befagyasztása alkalmazandó – Az Európai Unió területére való beutazás és az azon történő átutazás korlátozásai – Az Unió területére való beutazás és a területén történő átutazás korlátozásainak hatálya alatt álló személyek jegyzéke – A felperes nevének a jegyzékekben való további szerepeltetése – Keresetindítási határidő – Elfogadhatóság – Indokolási kötelezettség – Mérlegelési hiba”

A T-322/19. sz. ügyben,

Aisha Muammar Muhammed El-Qadhafi (lakóhelye: Maszkat [Omán], képviseli: S. Bafadhel barrister)

felperesnek

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: V. Piessevaux és M. Bishop, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

egyrészről először is, az EUMSZ 263. cikk alapján, a líbiai helyzetre tekintettel hozott korlátozó intézkedésekről szóló (KKBP) 2015/1333 határozat végrehajtásáról szóló, 2017. március 21-i (KKBP) 2017/497 tanácsi végrehajtási határozat (HL 2017. L 76., 25. o.) és a líbiai helyzetre tekintettel hozott korlátozó intézkedésekről szóló (KKBP) 2015/1333 határozat végrehajtásáról szóló, 2020. március 5-i (KKBP) 2020/374 tanácsi végrehajtási határozat (HL 2020. L 71., 14. o.) megsemmisítése iránt, amennyiben fenntartják a felperes nevét a líbiai helyzetre tekintettel hozott korlátozó intézkedésekről és a 2011/137/KKBP határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2015. július 31-i (KKBP) 2015/1333 tanácsi határozat (HL 2015. L 206., 34. o.; helyesbítés: HL 2017. L 205., 91. o.) I. és III. mellékletében szereplő jegyzékeken, másodszor a líbiai helyzetre tekintettel korlátozó intézkedések meghozataláról szóló (EU) 2016/44 tanácsi rendelet 21. cikke (5) bekezdésének végrehajtásáról szóló, 2017. március 21-i (EU) 2017/489 tanácsi végrehajtási rendelet (HL 2017. L 76., 3. o.) és a líbiai helyzetre tekintettel hozott korlátozó intézkedésekről szóló (EU) 2016/44 rendelet 21. cikke (5) bekezdésének végrehajtásáról szóló, 2020. március 5-i (EU) 2020/371 tanácsi végrehajtási rendelet (HL 2020. L 71., 5. o.) megsemmisítése iránt, amennyiben fenntartják a felperes nevét a líbiai helyzetre tekintettel korlátozó intézkedések meghozataláról és a 204/2011/EU rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2016. január 18-i (EU) 2016/44 tanácsi rendelet (HL 2016. L 12., 1. o.; helyesbítés: HL 2019. L 6., 10. o.) II. mellékletében szereplő jegyzéken, másrészről az annak megállapíttatása iránt az EUMSZ 265. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában, hogy a Tanács jogellenesen nem közölte a felperessel a szóban forgó jogi aktusokat azok elfogadásának időpontjában,

* Az eljárás nyelve: angol.

A TÖRVÉNYSZÉK (ötödik tanács),

tagjai: D. Spielmann elnök, U. Öberg és O. Spineanu-Matei (előadó) bírák,

hivatalvezető: R. Ūkelytė tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2020. október 20-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 A felperes, Aisha Muammar Muhammed El-Qadhafi líbiai állampolgár és a korábbi líbiai vezető Muammar Qadhafi lánya.

2 2011. február 26-án az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa (a továbbiakban: a Biztonsági Tanács) elfogadta az 1970. (2011) sz. határozatot, amely korlátozó intézkedéseket vezet be Líbiával, valamint azokkal a személyekkel és szervezetekkel szemben, akik és amelyek az emberi jogok súlyos megsértésében, és többek között a civil lakosság és civil létesítmények elleni, a nemzetközi jogot sértő támadásokban vettek részt.

3 2011. február 28-án és március 2-án az Európai Unió Tanácsa elfogadta a líbiai helyzetre tekintettel hozott korlátozó intézkedésekről szóló 2011/137/KKBP határozatot (HL 2011. L 58., 53. o.; helyesbítés: HL 2011. L 87., 31. o.), valamint a líbiai helyzetre tekintettel korlátozó intézkedések meghozataláról szóló 204/2011/EU rendeletet (HL 2011. L 58., 1. o.; helyesbítések: HL 2011. L 80., 10. o.; HL 2015. L 143., 23. o.) (a továbbiakban együttesen: a 2011. évi jogi aktusok).

4 A 2011/137 határozat 5. cikke (1) bekezdésének a) pontja előírja, hogy a tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket, hogy megakadályozzák az 1970. (2011) sz. határozatban felsorolt, vagy az e határozatnak megfelelően megjelölt azon személyeknek a területükre való beutazását vagy a területükön történő átutazását, akiknek neve szerepel e határozat I. mellékletében.

5 A 2011/137 határozat 6. cikke (1) bekezdésének a) pontja és a 204/2011 rendelet 5. cikkének (1) bekezdése – az ezen utóbbi rendelet 6. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezve – lényegében akként rendelkezik, hogy be kell fagyasztani a Biztonsági Tanács által vagy a Biztonsági Tanácsnak az 1970. (2011) sz. határozat 24. pontja értelmében létrehozott bizottsága (a továbbiakban: szankcióbizottság) által, az 1970. (2011) sz. határozat 22. pontjának megfelelően megjelölt azon személyekhez tartozó, a tulajdonukban lévő, vagy általuk birtokolt, illetve közvetlenül vagy közvetve ellenőrzött minden pénzeszközt, egyéb pénzügyi eszközt és gazdasági erőforrást, amely személyek neve szerepel e határozat III. mellékletében, illetve e rendelet II. mellékletében.

6 A felperes az alábbi azonosító adatokkal és indokolással tartozik az 1970. (2011) sz. határozatban említett, következésképpen pedig a 2011/137 határozat I. és III. mellékletében, valamint a 204/2011 rendelet II. mellékletében szereplő jegyzékekre felvett személyek körébe:

„QADHAFI, Aisha Muammar [.] Születési idő: 1978. Születési hely: Tripoli, Líbia. Muammar QADHAFI lánya. Szoros kapcsolatban áll a rezsimmel. Az ENSZ általi megjelölés időpontja: 2011. [február] 26.”

7 2011. március 17-én a Biztonsági Tanács elfogadta az 1973. (2011) sz. határozatot, amely új intézkedéseket vezetett be a líbiai helyzet miatt. 2013. január 22-én a Tanács elfogadta a 204/2011 rendelet 16. cikke (2) bekezdésének végrehajtásáról szóló 50/2013/EU végrehajtási rendeletet (HL 2013. L 20., 29. o.) és a 2011/137/KKBP határozat módosításáról szóló 2013/45/KKBP tanácsi határozatot (HL 2013. L 20., 60. o.), amelyek módosították a felperesre vonatkozóan a 2011. évi jogi aktusokban szereplő azonosító adatokat annak pontosítása céljából, hogy a felperes feltételezhetően Algériában tartózkodik.

8 2014. június 23-án a Tanács elfogadta a 2011/137 határozat módosításáról szóló 2014/380/KKBP határozatot (HL 2014. L 183., 52. o.) és a 204/2011 rendelet 16. cikke (2) bekezdésének végrehajtásáról szóló 689/2014/EU végrehajtási rendeletet (HL 2014. L 183., 1. o.) (a továbbiakban együttesen: 2014. évi jogi aktusok). Az e jogi aktusokkal bevezetett módosítások nem érintették a felperest, akinek a nevét így továbbra is fenntartották a 2011/137 határozat I. és III. mellékletében és a 204/2011 rendelet II. mellékletében szereplő jegyzékeken, mégpedig anélkül, hogy a nevének az e jegyzékekbe való felvételére vonatkozó indokolás változott volna a 2011. évi jogi aktusokban szereplő indokoláshoz képest.

9 2014. augusztus 27-én a Biztonsági Tanács elfogadta a 2174. (2014) sz. határozatot, amely elítélte a líbiai fegyveres csoportok által folytatott folyamatos harcokat és az erőszakra való felbujtást, valamint további korlátozó intézkedéseket vezetett be azokkal a személyekkel és szervezetekkel szemben, akik vagy amelyek részt vesznek a Líbia békéjét, stabilitását vagy biztonságát veszélyeztető cselekményekben, vagy azokat támogatják, illetve akadályozzák vagy aláássák az ország politikai átmenetének sikeres megvalósulását.

10 A Törvényszék Hivatalához 2014. szeptember 18-án benyújtott keresetlevelével a felperes keresetet terjesztett elő a 2014. jogi aktusok megsemmisítése iránt, amennyiben azok fenntartják a nevét a 2011/137 határozat I. és III. mellékletében és a 204/2011 rendelet II. mellékletében szereplő jegyzékeken, amely keresetet T-681/14. számon vettek nyilvántartásba.

11 2014. december 18-án a Tanács levelet küldött a felperes képviselőinek, amelyben jelezte, hogy a szankcióbizottság tájékoztatta az Európai Unió hatáskörrel rendelkező szolgálatait, hogy a felperes nem tartotta tiszteletben a vele szemben előírt utazási tilalmat, ekként pedig megsértette az 1970. (2011) sz. határozat rendelkezéseit.

12 2015. március 27-én a Biztonsági Tanács elfogadta a 2213. (2015) sz. határozatot, amely – többek között – módosított bizonyos jegyzékbevételi kritériumokat.

13 2015. május 4-én a Tanács – számos dokumentummal kísért – levelet küldött a felperes képviselőinek (a továbbiakban: 2015. május 4-i levél). A Tanács ebben rámutatott arra, hogy a felperes 2011-ben és 2013-ban az apja által létrehozott rezsim bukását követően létesített líbiai hatóságok megdöntésére és az apja halálának megtorlására felszólító kijelentéseket tett nyilvánosan.

14 2015. május 26-án a Tanács többek között azzal a céllal fogadta el a 2011/137 határozat módosításáról szóló 2015/818/KKBP határozatot (HL 2015. L 129., 13. o.) és a 204/2011 rendelet módosításáról szóló (EU) 2015/813 rendeletet (HL 2015. L 129., 1. o.), hogy kiterjessze az azon személyekre és szervezetekre vonatkozó jegyzékbevételi kritériumokat, akiknek és amelyeknek a 2011. évi jogi aktusokban előírt korlátozó intézkedések hatálya alá kell tartozniuk.

15 A Tanács ezt követően teljes mértékben felülvizsgálta a 2011. évi jogi aktusok mellékleteiben szereplő, a személyek és szervezetek nevét tartalmazó jegyzékeket.

16 Ez a felülvizsgálat 2015. július 31-én a líbiai helyzetre tekintettel hozott korlátozó intézkedésekről és a 2011/137 határozat hatályon kívül helyezéséről 2015/1333/KKBP tanácsi határozat (HL 2015. L 206., 34. o.; helyesbítés: HL 2017. L 205., 91. o.), valamint 2016. január 18-án a líbiai helyzetre tekintettel

korlátozó intézkedések meghozataláról és a 204/2011 rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló (EU) 2016/44 tanácsi rendelet (HL 2016. L 12., 1. o.; helyesbítés: HL 2019. L 6., 10. o.) elfogadásával zárult.

17 A 2015/1333 határozat 8. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy a tagállamok megteszik az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy megakadályozzák a Biztonsági Tanács vagy a szankcióbizottság által az 1970. (2011) sz. határozat 22. pontjának, az 1973. (2011) sz. határozat 23. pontjának, a 2174. (2014) sz. határozat 4. pontjának, valamint a 2213. (2015) sz. határozat 11. pontjának megfelelően jegyzékbe vett és utazási korlátozás hatálya tartozó személyeknek a területükre történő belépését, valamint a területükön történő átutazását, az I. mellékletben felsoroltak szerint.

18 A 2015/1333 határozat 9. cikkének (1) bekezdése és a 2016/44 rendelet 5. cikkének (1) bekezdése – az ezen utóbbi rendelet 6. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezve – lényegében akként rendelkezik, hogy be kell fagyasztani a Biztonsági Tanács vagy a szankcióbizottság által az 1970. (2011) sz. határozat 22. pontjának, az 1973. (2011) sz. határozat 19., 22. és 23. pontjának, a 2174. (2014) sz. határozat 4. pontjának, valamint a 2213. (2015) sz. határozat 11. pontjának megfelelően jegyzékbe vett és vagyoni eszközök befagyasztásának hatálya alá tartozó, e határozat III. mellékletében és e rendelet II. mellékletében felsorolt személyekhez tartozó és tulajdonában levő, vagy közvetlenül vagy közvetve az ellenőrzése alatt álló minden pénzeszközt, egyéb pénzügyi eszközt és gazdasági erőforrást.

19 A felperest az alábbi azonosító adatokkal és indokolással vették fel a 2015/1333 határozat I. és III. mellékletében, valamint a 2016/44 rendelet II. mellékletében szereplő jegyzékekbe (a továbbiakban: vitatott jegyzékek):

„[…] AISHA MUAMMAR MUHAMMED ABU MINYAR QADHAFI […] Születési idő: 1978 [.] Születési hely: Tripoli, Líbia. Azonosításra alkalmas névváltozat: Aicha Muhammed Abdul Salam […] Lakcím: Ománi Szultánság (Feltételezett állapot/tartózkodási hely: Ománi Szultánság) [.] A jegyzékbevétel időpontja: 2011. [február] 26. Egyéb információ: Jegyzékbe véve az 1970. [2011] sz. határozat 15. és 17. pontja alapján (utazási tilalom, vagyoni eszközök befagyasztása). További információk[:] Szoros kapcsolat a rezsimmel. A Líbiával foglalkozó szakértői bizottság 2013-as időközi jelentése szerint az 1970. [2011] sz. határozat 15. pontját megsértve utazásokat tett.”

20 A felperes ügyvédje a Tanácshoz intézett 2016. október 6-i levelében (a továbbiakban: 2016. október 6-i levél) tájékoztatta a Tanácsot, hogy – a felperes korábbi ügyvédjének halálát követően – a felperes jelezte, hogy szeretné, ha ő és egy munkatársa képviselné, amit az e levélhez csatolt megbízással igazolt, továbbá hogy következésképpen a jövőben minden levélváltást hozzá kell intézni.

21 2017. március 21-én a Tanács elfogadta a 2015/1333 határozat végrehajtásáról szóló (KKBP) 2017/497 végrehajtási határozatot (HL 2017. L 76., 25. o.) és a 2016/44 rendelet 21. cikke (5) bekezdésének végrehajtásáról szóló (EU) 2017/489 végrehajtási rendeletet (HL 2017. L 76., 3. o.) (a továbbiakban együttesen: 2017. évi jogi aktusok), amelyek a szankcióbizottság által nyújtott naprakész információk figyelembevétele céljából módosítják a vitatott jegyzékeket.

22 A felperes nevének a vitatott jegyzékeken való fenntartását az alábbi azonosító adatok és indokolás kísérte:

„AISHA […] MUAMMAR MUHAMMED […] ABU MINYAR […] QADHAFI […] Születési idő: 1978. Születési hely: Tripoli, Líbia. Azonosításra alkalmas névváltozat: Aisha Muhammed Abdul Salam […] Cím: Ománi Szultánság (Feltételezett állapot/tartózkodási hely: Ománi Szultánság.). A jegyzékbe vétel dátuma: 2011. február 26. (módosítva: 2016. november 11.; 2014. szeptember 26.; 2013. március 21.; 2012. április 2.). Egyéb információk: Jegyzékbe véve az 1970. [2011] sz. határozat 15. és 17. pontja alapján (utazási tilalom, vagyoni eszközök befagyasztása). Weblink az INTERPOL–ENSZ Biztonsági Tanács szankciós adatlaphoz: https://www.interpol.int/en/notice/search/un/5525815”.

23 Fellebbezés hiányában jogerőssé vált 2017. március 28-i El-Qadhafi kontra Tanács ítéletében (T-681/14, nem tették közzé, EU:T:2017:227) a Törvényszék – a felperes által a 2014. évi jogi aktusokkal szemben benyújtott keresetet elbírálva (lásd a fenti 10. pontot) – megállapította, hogy abban az ügyben nem teljesül az a feltétel, amely szerint a Tanács köteles a felperest tájékoztatni azokról a különös és konkrét okokról, amelyek miatt úgy véli, hogy fenn kell tartani vele szemben a korlátozó intézkedéseket. A Törvényszék egyrészről megállapította, hogy a 2014. évi jogi aktusok mindössze a felperes nevének a 2011. évi jogi aktusok mellékleteiben szereplő érintett jegyzékekbe való első felvételével kapcsolatos indokoknak megfelelő utalásokat tartalmaznak, és úgy vélte, hogy ezek az indokok nem elegendőek ahhoz, hogy igazolják a felperes nevének az e jegyzékeken való fenntartását, mivel a kontextus alapvetően eltérő volt; másrészről úgy vélte, hogy a Tanács által előterjesztett további indokok nyilvánvalóan nem relevánsak, amennyiben azok nem szerepeltek azon indokok körében, amelyek alapján a 2014. évi jogi aktusokat elfogadták, továbbá hogy azokat az e jogi aktusok elfogadásának időpontja után hozták a Tanács tudomására. A Törvényszék ezért megsemmisítette az említett jogi aktusokat azon részeikben, amelyekben fenntartják a felperes nevét a 2011/137 határozat I. és III. mellékletében és a 204/2011 rendelet II. mellékletében szereplő jegyzékeken.

24 2019. február 5-én a felperes ügyvédje a Tanácshoz fordult, és megismételte azt a kérelmét, hogy hozzák tudomására a felperesre vonatkozó teljes levélváltást, valamint a felperessel szemben elfogadott határozatokat és rendeleteket.

25 2019. március 25-én a felperes ügyvédjének megküldött levélben (a továbbiakban: 2019. március 25-i levél) a Tanács tájékoztatta a felperest, hogy a szankcióbizottság által naprakésszé tett információk alapján elfogadta a 2017. évi jogi aktusokat, így a felperes neve továbbra is szerepel a vitatott jegyzékekben.

A jelen kereset előterjesztését követően bekövetkezett tények

26 2020. február 11-én a Biztonsági Tanács elfogadta a 2509. (2020) sz. határozatot, amelyben újólag megerősítette, hogy a tagállamoknak a területükre való beutazást vagy a területükön történő átutazást tiltó intézkedéseket kell elfogadniuk a szankcióbizottság által – többek között az 1970. (2011) sz. határozat 15. és 16. pontjának megfelelően – jegyzékbe vett minden személlyel szemben, és ismételten kijelentette, hogy biztosítani szándékozik azt, hogy az e határozat 17. pontja alapján befagyasztott eszközöket egy későbbi szakaszban a líbiai nép rendelkezésére bocsássák és a líbiai nép javára használják fel.

27 2020. március 5-én a Tanács elfogadta a 2015/1333 határozat végrehajtásáról szóló (KKBP) 2020/374 végrehajtási határozatot (HL 2020. L 71., 14. o.) és a 2016/44 rendelet 21. cikke (5) bekezdésének végrehajtásáról szóló (EU) 2020/371 végrehajtási rendeletet (HL 2020. L 71., 5. o.) (a továbbiakban együttesen: a 2020. évi jogi aktusok), amelyekkel anélkül tartotta fenn a felperes nevét a vitatott jegyzékeken, hogy a jegyzékbe vétel indokolása módosult volna a 2017. évi jogi aktusokban szereplő indokoláshoz képest.

Az eljárás és a felek kérelmei

28 A Törvényszék Hivatalához 2019. május 27-én benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

29 2019. augusztus 14-én a Tanács benyújtotta az ellenkérelmet a Törvényszék Hivatalához.

30 A választ, illetve a viszonválaszt 2019. október 4-én, illetve november 28-án nyújtották be a Törvényszék Hivatalához.

31 Mivel módosult a Törvényszék tanácsainak összetétele, a Törvényszék eljárási szabályzata 27. cikkének (5) bekezdése alapján a jelen ügyet az ötödik tanács elé utalták.

32 A Törvényszék Hivatalához 2019. december 24-én benyújtott beadványában a felperes tárgyalás tartását kérte.

33 A Törvényszék elnökének 2020. január 22-i határozatával – az eredetileg kijelölt előadó bíró akadályoztatása miatt – a jelen ügyet új előadó bírónak osztották ki.

34 A Törvényszék pervezető intézkedéseket fogadott el, amelyeknek a felek a kitűzött határidőn belül eleget tettek.

35 A felperes a Törvényszék Hivatalához 2020. szeptember 1-jén benyújtott külön beadványában – az eljárási szabályzat 86. cikke alapján – kiigazította a keresetlevelet, így az nemcsak a 2017. évi jogi aktusok, hanem a 2020. évi jogi aktusok (a továbbiakban együttesen: a megtámadott jogi aktusok) őt érintő részeinek a megsemmisítésére is irányul. A Tanács 2020. szeptember 28-án nyújtotta be a kiigazítási beadványra vonatkozó észrevételeit a Törvényszék Hivatalához.

36 Az előadó bíró javaslatára a Törvényszék úgy határozott, hogy megnyitja az eljárás szóbeli szakaszát.

37 A Törvényszék a 2020. október 20-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előadásait és a Törvényszék által feltett szóbeli kérdésekre adott válaszaikat. A tárgyalás végén a szóbeli szakasz lezárult, és a Törvényszék megkezdte az ügyről való tanácskozást.

38 A keresetlevél kiigazítását követően a felperes lényegében azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott jogi aktusokat, amennyiben azok fenntartják a nevét a vitatott jegyzékeken;

– a Tanácsot kötelezze a költségek viselésére.

39 A kiigazítási beadvánnyal kapcsolatos észrevételeket követően a Tanács lényegében azt kéri, hogy a Törvényszék:

– elsődlegesen a keresetet mint elfogadhatatlant utasítsa el;

– másodlagosan a keresetet mint megalapozatlant utasítsa el;

– harmadlagosan – arra az esetre, ha a Törvényszék a felperest érintő részeikben megsemmisíti a megtámadott jogi aktusokat – a fellebbezési határidő lejártáig, vagy ha ezen a határidőn belül fellebbezést nyújtanak be, akkor annak elutasításáig tartsa fenn a megtámadott határozatok joghatásait;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

A tárgyalás tartása iránti kérelem 3–12. pontjában szereplő érvek elfogadhatóságáról, valamint az e kérelemhez csatolt E.1–E.4. melléklet iratokból való eltávolításáról

40 A tárgyaláson a Tanács előadta, hogy a felperes tárgyalás tartására vonatkozó kérelmének 3–12. pontjában szereplő érvek és az e kérelem E.1–E.4. mellékletét képező dokumentumok – az eljárási szabályzat 85. cikke értelmében – elfogadhatatlanok.

41 A felperes kijelentette, hogy – a tárgyalás tartása iránti kérelmének 3–12. pontjában előadott érvek fenntartása mellett – szeretné az iratokból eltávolítani az E.1–E.4. mellékletet.

42 Emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszék előtti eljárás írásbeli szakasza magában foglalja a Törvényszék eljárási szabályzata 76. és 81. cikkének megfelelő első beadványváltást, amelyet – az eljárási szabályzat 83. cikke értelmében – egy második és utolsó beadványváltás követhet, amikor azt a Törvényszék szükségesnek tartja az ügy iratanyaga tartalmának kiegészítéséhez.

43 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a tárgyalás tartása iránti kérelem 3–12. pontjában szereplő érvek nem képeznek olyan indokokat, amelyek miatt a felperes azt akarja, hogy meghallgassák. Ezen túlmenően ezekben a pontokban a felperes a korábbi beadványaiban már előadott érveket fejti ki, és a viszonválaszban szereplő észrevételekre kíván válaszolni. Ennélfogva nem kell figyelembe venni a tárgyalás tartása iránti kérelem 3–12. pontját, az E.1–E.4. mellékletet képező dokumentumokat pedig el kell távolítani az iratokból.

Az EUMSZ 263. cikkre alapított keresetről

Az elfogadhatóságról

44 A Tanács – anélkül, hogy az eljárási szabályzat 130. cikkének (1) bekezdése alapján külön iratban elfogadhatatlansági kifogást hozna fel – az ellenkérelemben és a kiigazítási beadvánnyal kapcsolatos észrevételekben elkésettség miatt a kereset EUMSZ 263. cikken alapuló részének elfogadhatatlanságára hivatkozik.

45 Álláspontja szerint egyáltalán nem volt köteles közölni a felperessel a megtámadott jogi aktusokat, mivel sem a 2015/1333 határozat, sem a 2016/44 rendelet nem tartalmaz olyan rendelkezést, amelyből az következne, hogy a Tanácsnak közölnie kellene a vitatott jegyzékeken szereplő személyekkel vagy szervezetekkel azokat a jogi aktusokat, amelyekkel módosítja a rájuk vonatkozó bejegyzéseket. Előadja továbbá, hogy 2019. március 25-i levele a felperes ügyvédjének 2019. február 5-i levelére adott válasz, valamint hogy nem lehet úgy tekinteni, hogy ennek a levélnek köszönhetően szerzett a felperest tudomást a 2017. évi jogi aktusokról, az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdése értelmében. A felperes egyebekben nem állíthatja érvényesen, hogy – a Tanáccsal a Hivatal 2020. július 13-i levelében közölt – pervezető intézkedés keretében a Törvényszék által feltett kérdésekre a Tanács által adott válaszból szerzett tudomást a 2020. évi jogi aktusokról. A valamely jogi aktusról való, az érintett személy általi tudomásszerzés ugyanis csak akkor tekinthető a megsemmisítés iránti kereset megindítási határideje kezdő időpontjának, ha ezt a jogi aktust nem tették közzé, és nem is közölték. A jelen ügyben azonban a megtámadott jogi aktusokkal szembeni keresetindítási határidő e jogi aktusoknak az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való közzétételekor indult, amelyre a 2017. évi jogi aktusok esetében 2017. március 22-én, a 2020. évi jogi aktusok esetében pedig 2020. március 6-án került sor.

46 A tárgyaláson a Törvényszék egyik kérdésére válaszul a Tanács pontosította, hogy jóllehet bizonyos szankciórendszerek keretében a Tanács kifejezetten köteles közölni az érintett személyekkel a valamely jegyzékbe való felvétel bármely módosítását – indokolással együtt –, a líbiai helyzet miatt bevezetett szankciórendszert illetően nem ez a helyzet.

47 A felperes előadja, hogy keresete megfelel az EUMSZ 263. cikkben előírt elfogadhatósági kritériumoknak, különösen a keresetindítási határidővel kapcsolatos kritériumnak. Egyrészről ugyanis a keresetlevelet 2019. május 27-én, azaz a 2017. évi jogi aktusok felperessel való, a 2019. március 25-i levélben (lásd a fenti 25. pontot) történt közlésétől számított, az eljárási szabályzat 60. cikkében előírt, a távolságra tekintettel tíznapos átalány-határidővel meghosszabbított két hónapos határidőn belül nyújtották be a Törvényszék Hivatalához. Másrészről a 2020. évi jogi aktusok megsemmisítésére irányuló kiigazítási beadványt a távolságra tekintettel tíznapos átalány-határidővel meghosszabbított, az attól az időponttól számított két hónapos határidőn belül nyújtották be, amikor a felperes a Tanács által a pervezető intézkedésre adott válaszból tudomást szerzett e jogi aktusok elfogadásáról, amely választ a Hivatal 2020. július 13-i levelében közölték a felperessel (lásd a fenti 34. pontot).

48 A felperes előadja, hogy a Tanács közlési kötelezettsége a jegyzékbe való felvételről szóló határozatokat módosító határozatokra is kiterjed, még akkor is, ha azokban nem szerepelnek új indokok. A felperes álláspontja szerint, ha a Tanács nem lett volna köteles közölni vele a megtámadott jogi aktusokat, akkor kizárólag a Hivatalos Lapban való közzétételük révén értesülhetett volna azok elfogadásáról, ami azzal a következménnyel járt volna, hogy indokolatlanul korlátozottá válik az a lehetősége, hogy megfelelő határidőn belül a Törvényszékhez forduljon. A Tanács álláspontja nem veszi figyelembe azt az ítélkezési gyakorlatot, amely szerint nem választhatja meg önkényesen határozatai érintett személyekkel való közlésének módját. Mivel a Tanács rendelkezésére állt a felperes által megbízott ügyvéd címe – amint azt a 2016. október 6-i levél tanúsítja, amelynek kézhezvételét a Tanács elismerte – a megtámadott jogi aktusokat ezen a módon kellett volna vele közölnie. A 2017. évi jogi aktusok esetében erre a közlésre csak a 2019. március 25-i levélben került sor. A 2020. évi jogi aktusokról egyébként közvetve, a Hivatal 2020. július 13-i levele útján szerzett tudomást (lásd a fenti 45. pontot). Ily módon a keresetlevelet és az – eljárási szabályzat 86. cikke (1) bekezdésének megfelelően benyújtott – kiigazítási beadványt az EUMSZ 263. cikkben előírt határidőn belül nyújtotta be.

49 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdése értelmében a megsemmisítés iránti keresetet az esettől függően a megtámadott jogi aktus kihirdetésétől vagy a felperessel történt közlésétől, illetve ennek hiányában attól a naptól számított két hónapon belül kell megindítani, amikor arról a felperes tudomást szerzett.

50 Az eljárási szabályzat 86. cikkének (1) bekezdése értelmében, ha a megsemmisíteni kért jogi aktus helyébe azonos tárgyú másik jogi aktus lép, vagy azt módosítja, a felperes az eljárás szóbeli szakaszának befejezését, illetve a Törvényszék azon határozatát megelőzően, hogy az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével határozzon, ezen új körülmény figyelembevétele érdekében kiigazíthatja a keresetlevelet.

51 Az ítélkezési gyakorlat szerint a hatékony bírói jogvédelem elve magában foglalja, hogy azon uniós intézmény, amely egyedi korlátozó intézkedéseket fogad el vagy tart fenn valamely személlyel vagy szervezettel szemben – mint a jelen ügyben is –, közölje az ezen intézkedések alapjául szolgáló indokokat, vagy ezen intézkedések elfogadásának időpontjában, vagy legalábbis a lehető leggyorsabban az elfogadásuk után, annak érdekében, hogy lehetővé tegye e személyeknek vagy szervezeteknek a jogorvoslathoz való joguk gyakorlását (lásd ebben az értelemben: 2014. november 5-i Mayaleh kontra Tanács ítélet, T-307/12 és T-408/13, EU:T:2014:926, 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

52 Ez a helyzet a valamely személlyel vagy szervezettel szemben korlátozó intézkedéseket előíró jogi aktusok különleges jellegéből következik, amelyek egyfelől az általános hatályú jogi aktusokhoz hasonlóak, mivel általános jelleggel és absztrakt módon meghatározott címzettek valamely

csoportjának megtiltják többek között a pénzeszközök és gazdasági erőforrások azon személyek és szervezetek rendelkezésére bocsátását, akik, illetve amelyek neve szerepel a mellékleteikben szereplő jegyzékekben, másfelől az e személyekkel és szervezetekkel szemben hozott egyedi határozatok csoportjához hasonlóak (lásd: 2013. április 23-i Gbagbo és társai kontra Tanács ítélet, C-478/11 P–C-482/11 P, EBHT, EU:C:2013:258, 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

53 A jelen ügyben a hatékony bírói jogvédelem elvét a 2015/1333 határozat 13. cikke alkalmazza, amelynek (1), illetve (3) bekezdése akként rendelkezik, hogy „[h]a a Biztonsági Tanács vagy a [szankcióbizottság] egy személyt vagy szervezetet jegyzékbe vesz, ezt a személyt vagy szervezetet a Tanács is felveszi [az említett határozat] I. vagy […] III. melléklet[é]be”, valamint hogy „[a] Tanács közli határozatát és a jegyzékbevétel okait – amennyiben a cím ismert, közvetlenül, egyéb esetben értesítés közzététele útján – [ezzel a] személlyel vagy szervezettel, lehetővé téve az adott személy vagy szervezet számára, hogy észrevételeket tegyen”.

54 A 2016/44 rendelet 21. cikkének (1) és (3) bekezdése hasonló rendelkezéseket tartalmaz.

55 Ebből az következik, hogy habár a megtámadott jogi aktusokhoz hasonló jogi aktusok hatálybalépésére természetesen a közzétételükkel sor kerül, az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében az ezen aktusok megsemmisítése iránti kereset benyújtására nyitva álló határidő mindegyik említett személy és szervezet tekintetében a közlés időpontjában kezdődik, amelyre sor kell, hogy kerüljön (lásd: 2015. október 23-i Oil Turbo Compressor kontra Tanács ítélet, T-552/13, EU:T:2015:805, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ehhez hasonlóan a kereseti kérelmeknek és a jogalapoknak az ezen intézkedéseket fenntartó jogi aktusra való kiterjesztésére, vagy e jogi aktus vitatására irányuló kérelem benyújtására nyitva álló határidő csak ezen új jogi aktusnak az érintett személlyel vagy szervezettel való egyedi közlésének időpontjában kezdődik (lásd: 2014. november 5-i Mayaleh kontra Tanács ítélet, T-307/12 és T-408/13, EU:T:2014:926, 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

56 Meg kell állapítani, hogy a 2017. évi jogi aktusok – a 2020. évi jogi aktusokhoz hasonlóan – olyan jogi aktusokat képeznek, amelyekkel a Tanács fenntartotta a felperes nevét a vitatott jegyzékeken. Igaz az – amint azt a Tanács előadja –, hogy a 2015/1333 határozat és a 2016/44 rendelet, amelyek mellékleteiben e jegyzékek szerepelnek, nem írják elő kifejezetten azt a kötelezettséget, hogy a Tanácsnak közölnie kell az érintett személyekkel, illetve szervezetekkel azokat a jogi aktusokat, amelyekkel fenntartja nevüknek az említett jegyzékekbe való felvételét.

57 Ez a közlési kötelezettség azonban a hatékony bírói jogvédelemnek a fenti 55. pontban felidézett azon ítélkezési gyakorlatban értelmezett elvéből következik, amelyből kitűnik, hogy a Tanács indokolással együtt köteles közölni az érintett személyekkel a jegyzékbe vétel bármely fenntartását, mégpedig attól függetlenül, hogy a jegyzékbe vétel fenntartásának eldöntése céljából új információkra támaszkodott-e (lásd ebben az értelemben: 2014. november 5-i Mayaleh kontra Tanács ítélet, T-307/12 és T-408/13, EU:T:2014:926, 57. pont).

58 Egyebekben hangsúlyozni kell, hogy a jelen ügyben a valamely személy neve vitatott jegyzékekbe való felvételének fenntartására vonatkozó jogi aktusokat nem rendszeres időközönként fogadják el. Figyelemmel az elfogadásuk kiszámíthatóságának ebből eredő hiányára, ha az e jogi aktusok elleni megsemmisítés iránti kereset megindításának határideje kizárólag a közzétételüktől kezdődne, az azzal a következménnyel járna, hogy a felpereshez hasonló személynek folyamatosan ellenőriznie kellene a Hivatalos Lapot, ami veszélyeztetné az uniós bírósághoz való hozzáférését.

59 E különös körülmények között a Tanács nem hivatkozhat érvényesen arra, hogy a megtámadott jogi aktusok elleni, az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésében előírt megsemmisítés iránti kereset megindításának határideje a felperes esetében e jogi aktusok Hivatalos Lapban való közzétételének időpontjában kezdődött.

60 Végezetül a közlés azon időpontjának meghatározása céljából, amelytől kezdve megindultak azok a határidők, amelyeket a felperesnek tiszteletben kellett tartania a megtámadott jogi aktusok Törvényszék előtti vitatása érdekében, meg kell határozni azt, hogy a Tanács milyen részletes szabályok szerint volt köteles közölni vele ezeket a jogi aktusokat.

61 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Tanács nem választhatja meg azon jogi aktusok érintett személyekkel való közlésének módját, amelyekkel velük szemben korlátozó intézkedéseket állapít meg. A 2013. április 23-i Gbagbo és társai kontra Tanács ítélet (C-478/11 P–C-482/11 P, EU:C:2013:258) 61. pontjából ugyanis kitűnik, hogy kizárólag abban az esetben megengedett az ilyen jogi aktusoknak valamely értesítés *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való közzététele útján történő, közvetett közlése, ha a Tanács nem tudja a jogi aktust egyedileg közölni. Máskülönben a Tanács könnyedén kivonhatná magát az egyedi közlésre irányuló kötelezettsége alól (lásd ebben az értelemben: 2016. június 10-i Pshonka kontra Tanács végzés, T-381/14, EU:T:2016:361, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

62 A fenti 61. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a 2015/1333 határozat 13. cikkének (3) bekezdését és a 2016/44 rendelet 21. cikkének (3) bekezdését akként kell értelmezni, hogy amikor a Tanács ismeri a korlátozó intézkedésekkel érintett személy címét, az ezen intézkedéseket tartalmazó jogi aktusok közvetlen közlésének hiányában nem kezdődik el az a keresetindítási határidő, amelyet e személynek e jogi aktusok Törvényszék előtti vitatása érdekében tiszteletben kell tartania. Ezért az értesítésnek a Hivatalos Lapban történő közzététele csak akkor indítja meg e határidőt, ha az érintettel nem lehet egyedileg közölni azokat a jogi aktusokat, amelyekkel vele szemben korlátozó intézkedéseket fogadnak el vagy tartanak fenn (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2013. szeptember 6-i Bank Melli Iran kontra Tanács ítélet, T-35/10 és T-7/11, EU:T:2013:397, 59. pont; 2014. február 4-i Syrian Lebanese Commercial Bank kontra Tanács ítélet, T-174/12 és T-80/13, EU:T:2014:52, 59. és 60. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

63 E tekintetben megjegyzendő, hogy akkor tekinthető úgy, hogy a Tanács nem tudja egyedileg közölni valamely természetes vagy jogi személlyel vagy valamely szervezettel az őket érintő korlátozó intézkedéseket tartalmazó jogi aktusokat, ha e személy vagy szervezet címe nem nyilvános, és azt nem közölték a Tanáccsal, vagy ha a Tanács által ismert címre történő közlés az ilyen közlés teljesítéséhez szükséges minden gondosság és a Tanács által tett lépések ellenére meghiúsul (2014. november 5-i Mayaleh kontra Tanács ítélet, T-307/12 és T-408/13, EU:T:2014:926, 61. pont).

64 Az ítélkezési gyakorlatból az is kitűnik, hogy a Tanács főszabály szerint nem mentesülhet azon kötelezettség alól, hogy az érintettet a vele szemben korlátozó intézkedéseket tartalmazó jogi aktusról az e jogi aktusra vonatkozó közlésnek az érintettet képviselő ügyvédek részére való megküldésével tájékoztassa. A felperes képviselőjével való közlés csak akkor minősül a címzettel való közlésnek, ha ezt a közlési formát a szabályozás kifejezetten előírja, ha ilyen értelmű megállapodás fennáll a felek között, illetve ha az ügyvédet megfelelően megbízták az ilyen közlésnek az ügyfele nevében történő átvételére (lásd ebben az értelemben: 2017. március 28-i El-Qadhafi kontra Tanács ítélet, T-681/14, nem tették közzé, EU:T:2017:227, 31. és 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

65 A jelen ügyben az iratokból következik, hogy a 2017. évi jogi aktusok elfogadásának időpontjában, 2017. március 21-én, csakúgy mint a 2020. évi jogi aktusok elfogadásának időpontjában, 2020. március 5-én a Tanács – amint azt a tárgyaláson megerősítette – ismerte a felperes ügyvédjének címét és a felperes által az ügyvédnek adott megbízást, amint aztokat a 2016. október 6-i levélben közölték, amelynek kézhezvételét a Tanács ugyanaznap elismerte. A felperes által 2015. március 12-én aláírt megbízás pontosítja többek között, hogy a felperes meghatalmazta az ügyvédjét minden információ átvételére, levélváltásra, és arra, hogy a Biztonsági Tanács által vele szemben hozott szankciókkal kapcsolatos valamennyi kérdésben, továbbá nevének a 2011/137 határozat I. mellékletébe és/vagy a későbbiekben a Tanács által elfogadott bármely más jogi aktusba való felvételével kapcsolatos valamennyi kérdésben a nevében eljárjon.

66 A jelen ügy körülményei ezért eltérnek a 2017. március 28-i El-Qadhafi kontra Tanács ítélet (T-681/14, nem tették közzé, EU:T:2017:227) alapjául szolgáló körülményektől, amely ügyben a Törvényszék úgy vélte, hogy nem bizonyították a felperes által a képviselőjének adott képviseleti megbízás meglétét, ily módon nem lehetett úgy tekinteni, hogy a Tanács a felperest érvényesen tájékoztatta a szóban forgó határozatról a felperes képviselőjéhez intézett közlés útján, és hogy ennélfogva a keresetindítási határidő az értesítés Hivatalos Lapban való közzétételének időpontjában kezdődött.

67 Azt is meg kell állapítani, hogy – amint azt a Tanács a pervezető intézkedés keretében feltett kérdésekre adott válaszában és a tárgyaláson megerősítette – a megtámadott jogi aktusokat nem tették közzé a Hivatalos Lapban a vitatott mellékletekben említett személyeknek címzett értesítéssel.

68 Mivel az iratokból nem tűnik ki, hogy a Tanács nem tudta közvetlenül a felperessel vagy megfelelően megbízott ügyvédjével közölni a megtámadott jogi aktusokat, illetve hogy ez a közlés meghiúsult, továbbá a felperes nevének a vitatott jegyzékeken való fenntartására vonatkozóan a Hivatalos Lapban közzétett értesítés hiányában, a 2017. évi jogi aktusok felperessel való egyedi közlésére érvényesen a 2019. március 25-i levélben került sor, amelyben a Tanács – a felperes ügyvédjének 2019. február 5-i levelét követően (lásd a fenti 24. pontot) – közölte az említett jogi aktusokat ezzel az ügyvéddel.

69 Végezetül sem az iratokból, sem a Tanács érveléséből nem tűnik ki, hogy a megtámadott jogi aktusokról a felperes az EUMSZ 263. cikk hatodik bekezdése értelmében ténylegesen 2019. március 25. előtt szerzett tudomást – amely tudomásszerzéstől számítva megindulnak a keresetindítási határidők –, amikor is a Tanács közölte a 2017. évi jogi aktusokat a felperes által megbízott ügyvéddel, illetve a 2020. évi jogi aktusok esetében 2020. július 13., azaz a pervezető intézkedés keretében a Törvényszék által feltett kérdésekre a Tanács által adott válasz közlésének időpontja előtt szerzett tudomást (lásd a fenti 45. pontot).

70 Mindenesetre még annak feltételezése esetén is, hogy úgy kell tekinteni, hogy a megtámadott jogi aktusok egyedi közlésére nem került sor érvényesen 2019. március 25-én, illetve 2020. július 13-án, a keresetindítási határidő ez esetben nem kezdődött volna el, a jelen kereset tehát nem lenne elkésett.

71 Ily módon meg kell állapítani, hogy mivel a Tanács nem közölte érvényesen a felperessel 2019. március 25. előtt a 2017. évi jogi aktusokat, a keresetlevél benyújtásának időpontjában, 2019. május 27-én a felperes nem elkésetten nyújtotta be a megsemmisítésük iránti keresetet. Ugyanígy nem elkésetten nyújtotta be a keresetlevél kiigazítására irányuló beadványt 2020. szeptember 1-jén, hogy keresetlevelét oly módon igazítsa ki, hogy az kiterjedjen a 2020. évi jogi aktusok elfogadására és hogy kérje azok megsemmisítését.

72 E körülmények között el kell utasítani a Tanács által felhozott, a megtámadott jogi aktusok elleni kereset EUMSZ 263. cikken alapuló részének elkésettségére alapított elfogadhatatlansági kifogást.

Az ügy érdeméről

73 A kereset EUMSZ 263. cikken alapuló részének alátámasztására a felperes négy jogalapot hoz fel, amelyek közül az első a hatékony bírói jogvédelemhez való joghoz kapcsolódó lényeges eljárási szabályok megsértésén, a második a jogerő és a jogbiztonság elvének, valamint a hatékony jogorvoslathoz való jognak a megsértésén, a harmadik a nevének a vitatott jegyzékeken való fenntartását illetően a jogalap és az indokolás hiányán, a negyedik pedig az alapvető jogai aránytalan megsértésén alapul.

74 Elöljáróban különbséget kell tenni azon jogi aktusok között, amelyekkel a felperest felvették a korlátozó intézkedések hatálya alá vont személyek jegyzékébe, és azon későbbi jogi aktusok között, amelyek célja, hogy fenntartsák nevét ezeken a jegyzékeken. A 2011. évi jogi aktusok, azaz a 2011/137 határozat és a 204/2011 rendelet, valamint a felvételről szóló későbbi jogi aktusok, azaz a 2015/1333 határozat és a

2016/44 rendelet ugyanis nem képezik tárgyát a jelen keresetnek, és azokat nem is támadták meg időben az uniós bíróság előtt. A 2014. évi jogi aktusok a – fellebbezés hiányában jogerőssé vált – 2017. március 28-i El-Qadhafi kontra Tanács ítélet (T-681/14, nem tették közzé, EU:T:2017:227) alapjául szolgáló kereset tárgyát képezték. A felperes jogalapjai ennélfogva csak annyiban elfogadhatók, amennyiben azok a megtámadott jogi aktusok, azaz a 2017. évi jogi aktusok, valamint – a keresetlevélnek az eljárási szabályzat 86. cikke alapján történő kiigazítását követően – a 2020. évi jogi aktusok felperes neve vitatott jegyzékekbe való felvételét fenntartó részeinek megsemmisítésére irányulnak.

75 Mindenekelőtt a harmadik jogalapot kell megvizsgálni, amelyben a felperes azt rója fel a Tanáccsal szemben, hogy indokolás és jogalap nélkül döntött úgy, hogy fenntartja vele szemben a korlátozó intézkedéseket.

76 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az indokolás kérdése, amely egy lényeges eljárási szabályra vonatkozik, elkülönül az állítólagos magatartás bizonyításának kérdésétől, amely a szóban forgó jogi aktus érdemi jogszerűségéhez tartozik, és magában foglalja az e jogi aktusban említett tények helytállóságának vizsgálatát, valamint ezen tényeknek az érintett személlyel szembeni korlátozó intézkedések alkalmazását igazoló tényekként történő minősítését (lásd: 2012. november 15-i Tanács kontra Bamba ítélet, C-417/11 P, EU:C:2012:718, 60. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

77 Valamely határozat indokolása azon indokok formális kifejezéséből áll, amelyeken e határozat alapszik. Ha ezen indokok hibában szenvednek, az a határozat érdemi jogszerűségét érintheti, de annak indokolását nem, ami megfelelő lehet annak ellenére, hogy hibás indokokat fejt ki. Ebből az következik, hogy a valamely jogi aktus megalapozottságának a vitatását célzó kifogások és érvek az indokolás hiányára vagy elégtelenségére alapított jogalap keretében nem relevánsak (lásd: 2015. június 18-i Ipatau kontra Tanács ítélet, C-535/14 P, EU:C:2015:407, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

78 A jelen ügyben – amint azt a felperes egyébként a tárgyaláson megerősítette – a harmadik jogalap keretében meg kell különböztetni egyrészről egy, a megtámadott jogi aktusok indokolásának elégtelenségére alapított első részt, másrészről pedig egy, a lényegében a nevének a vitatott jegyzékeken való fenntartását igazoló ténybeli alap hiányára, és arra alapított második részt, hogy a Tanács nem terjesztett elő olyan bizonyítékokat, amelyek igazolták volna, hogy a vele szemben hozott intézkedések megalapozottak voltak.

– A harmadik jogalapnak a megtámadott jogi aktusok hiányos indokolására alapított, első részéről

79 A felperes előadja, hogy – a 2015/1333 határozat 13. cikkének (3) bekezdésében és a 2016/44 rendelet 21. cikkének (3) bekezdésében, valamint a Tanács szankciókkal kapcsolatos iránymutatásaiban megkövetelteknek ellentétben – a megtámadott jogi aktusok indokolása hiányos.

80 A Tanács azt hozza fel ezzel szemben, hogy a felperes maguk a megtámadott jogi aktusok, valamint a rendelkezésére bocsátott bizonyítékok és magyarázatok alapján képes volt megérteni a rá vonatkozó intézkedések kontextusát és terjedelmét.

81 Emlékeztetni kell arra, hogy a sérelmet okozó jogi aktus indokolására vonatkozó kötelezettségnek, amely a védelemhez való jog tiszteletben tartására vonatkozó elvből következik, a célja egyrészt az érintettnek elegendő tájékoztatás nyújtása annak eldöntéséhez, hogy a jogi aktus megalapozott-e, vagy hogy tartalmaz-e esetleg az érvényességének vitatását uniós bíróság előtt lehetővé tévő valamilyen hibát, másrészt pedig annak lehetővé tétele, hogy az uniós bíróság felülvizsgálhassa e jogi aktus jogszerűségét (lásd: 2012. november 15-i Tanács kontra Bamba ítélet, C-417/11 P, EU:C:2012:718, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ezen túlmenően az EUMSZ 296. cikkben

megkövetelt indokolásból világosan és egyértelműen ki kell tűnnie a jogi aktust meghozó intézmény érvelésének (lásd: 2014. szeptember 24-i Kadhaf Al Dam kontra Tanács ítélet, T-348/13, nem tették közzé, EU:T:2014:806, 63. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2016. szeptember 20-i Alsharghawi kontra Tanács ítélet, T-485/15, nem tették közzé, EU:T:2016:520, 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

82 A korlátozó intézkedéseket illetően annak megkövetelése nélkül, hogy részletesen válaszolni kelljen az érintett személy által előterjesztett észrevételekre, az indokolási kötelezettség minden körülmények között – így akkor, amikor az uniós jogi aktus indokolása megfelel valamely nemzetközi fórum által megfogalmazott indokoknak – magában foglalja azt, hogy ezen indokolás meghatározza azon egyedi, különös és konkrét okokat, amelyek alapján a hatáskörrel rendelkező hatóságok úgy vélik, hogy az érintett személlyel szemben ilyen intézkedéseket kell hozni (lásd: 2016. február 18-i Tanács kontra Bank Mellat ítélet, C-176/13 P, EU:C:2016:96, 76. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ennélfogva a korlátozó intézkedéseket előíró tanácsi jogi aktus indokolása főszabály szerint nem állhat kizárólag általános és sztereotípiákon alapuló megfogalmazásból (lásd ebben az értelemben: 2016. június 30-i Al Matri kontra Tanács ítélet, T-545/13, nem tették közzé, EU:T:2016:376, 146. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

83 Az indokolásnak azonban a szóban forgó jogi aktus jellegéhez és elfogadásának körülményeihez kell igazodnia. Azt az eset összes körülményeire, így különösen a jogi aktus tartalmára, a felhívott indokok jellegére, és a címzettek vagy a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett egyéb személyek magyarázathoz fűződő érdekére tekintettel kell vizsgálni. Nem követelmény, hogy az indokolás konkretizálja az összes releváns ténybeli és jogi elemet, amennyiben azt, hogy az indokolás elegendő-e, nemcsak a szóban forgó jogi aktus szövege, hanem kontextusa, valamint az adott területre irányadó jogi szabályok összessége tükrében kell mérlegelni (lásd: 2014. szeptember 24-i Kadhaf Al Dam kontra Tanács ítélet T-348/13, nem tették közzé, EU:T:2014:806, 66. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2016. szeptember 20-i Alsharghawi kontra Tanács ítélet, T-485/15, nem tették közzé, EU:T:2016:520, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

84 Konkrétan: a sérelmet okozó aktus indokolása megfelelő, ha az érintett előtt ismert olyan összefüggésben hozzák meg, amely lehetővé teszi számára a vele szemben hozott intézkedés terjedelmének megértését (lásd: 2014. szeptember 24-i Kadhaf Al Dam kontra Tanács ítélet T-348/13, nem tették közzé, EU:T:2014:806, 67. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2016. szeptember 20-i Alsharghawi kontra Tanács ítélet, T-485/15, nem tették közzé, EU:T:2016:520, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

85 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a megtámadott jogi aktusok közlik azt az okot, amely miatt a Tanács 2017 márciusában és 2020 márciusában fenntartotta a felperes nevét a vitatott jegyzékeken, és amely ok megfelel a nevének a 2011. évi jogi aktusok mellékletét képező jegyzékekbe, majd később a vitatott jegyzékekbe, azaz a 2015/1333 határozat és a 2016/44 rendelet mellékletét képező jegyzékekbe való felvétele céljából említett indokolásnak, vagyis hogy az 1970. (2011) sz. határozat 15. és 17. pontja alapján, az M. Qadhafi által létrehozott rezsimmel való kapcsolata miatt vették fel nevét a jegyzékekbe.

86 Emellett meg kell állapítani, hogy a Tanács nyújtott információkat a felperes részére (lásd a fenti 13. pontot) oly módon, hogy utalt egyrészről a felperes által 2011-ben és 2013-ban nyilvánosan tett, a legitim líbiai hatóságok megdöntésére és az apja halálának megtorlására felszólító kijelentésekre, másrészről a Líbiában továbbra is fennálló instabil helyzetre, újólag megerősítve, hogy meg kell akadályozni, hogy az M. Qadhafi korábbi rezsimjével kapcsolatban álló személyek továbbra is veszélyeztessék a líbiai helyzetet.

87 Ebből következik, hogy a felperes megérthette, hogy nevét az 1970. (2011) sz. határozat 15. és 17. pontja alapján történő jegyzékbevétele, és a megtámadott jogi aktusok hátteréül szolgáló kontextus részét képező e kijelentések miatt, valamint amiatt tartották fenn a vitatott jegyzékeken, hogy a Tanács továbbra is szükségesnek ítélte ezeket az intézkedéseket.

88 A megtámadott jogi aktusokban szereplő információk – amelyek kiegészülnek a Tanáccsal folytatott levélváltás keretében nyújtott információkkal – tehát elegendőek voltak ahhoz, hogy a felperes kialakíthassa a véleményét a megtámadott jogi aktusok rendszerességéről és hogy előkészíthesse azok vitatását, amit a jelen ügyben érvényesen meg is tehetett.

89 Következésképpen a harmadik jogalap első részét el kell utasítani.

– A harmadik jogalapnak a felperes neve vitatott jegyzékeken való fenntartását igazoló ténybeli alap hiányára alapított, második részéről

90 A felperes előadja, hogy a megtámadott jogi aktusok nem tartalmaznak olyan jogalapot, amely lehetővé tette volna a Tanács számára nevének a vitatott jegyzékeken való fenntartását, valamint hogy nevének a vitatott jegyzékeken való fenntartása kizárólag azon alapul, hogy a Biztonsági Tanács az 1970. (2011) sz. határozat 15. és 17. pontja alapján továbbra is szerepeltette a jegyzékben. A 2017. március 28-i El-Qadhafi kontra Tanács ítéletre (T-681/14, nem tették közzé, EU:T:2017:227) támaszkodva a felperes előadja, hogy a megtámadott jogi aktusok nem tartalmaznak olyan egyedi, különös és konkrét okokat, amelyek igazolják nevének a vitatott jegyzékeken – a Biztonsági Tanács határozatában említett rezsim bukása ellenére – való fenntartását.

91 Még konkrétabban: a felperes neve vitatott jegyzékeken való fenntartásának igazolása céljából a Tanács által hivatkozott információk semmiféle kapcsolatban nem állnak az 1970. (2011) sz. határozat 15. és 17. pontjában említett konkrét időszakkal és magatartással, és/vagy homályos hallomáson, illetve bizonyító erővel nem rendelkező egyéb forrásokon alapulnak.

92 A felperes álláspontja szerint a Tanács köteles lett volna vizsgálni a neki tulajdonított konkrét beszédekre vonatkozó hallomásokból származó állítások relevanciáját és jelentőségét, figyelemmel egyrészről az ománi hatóságok azon írásbeli igazolásaira, amelyek szerint a felperes tiszteletben tartotta az országban tartózkodás feltételeit, másrészről pedig a líbiai hatóságok azon írásbeli nyilatkozatára, amely szerint a felperes jegyzékbe vételének megszüntetése összeegyeztethető a líbiai béke és megbékélés célkitűzéseivel, valamint hogy a felperest nem tekintik kockázatnak a líbiai békés politikai folyamatra nézve.

93 Azokat az információkat illetően, amelyek látszólag azt jelzik, hogy a felperes valamilyen módon pénzügyi szabálytalanságokat követett el, a felperes előadja, hogy a Tanács soha nem állította, és még kevésbé bizonyította, hogy a szóban forgó korlátozó intézkedésekkel érintett konkrét vagyontárgyak vagyon hűtlen kezeléséből származnak, vagy bármiféle egyéb kapcsolatban állnak az 1970. (2011) sz. határozat 15. és 17. pontjában kifejtett indokokkal.

94 A felperes álláspontja szerint, még ha az M. Qadhafi egykori rezsimjében részt vevő partizánok továbbra is kísérleteket tettek is a líbiai helyzet destabilizálására és a polgári lakossággal szembeni támadásokban vettek is részt, a neve vitatott jegyzékeken való fenntartásának indokai nyilvánvalóan nem tartalmaztak egyetlen olyan információt sem, amelyből következtethetett volna az ezen eseményekben játszott egyéni, különös és konkrét szerepére, valamint a líbiai biztonság hiányában való esetleges közreműködésére.

95 A Tanács vitatja a felperes érveit. Elsősorban azt hozza fel, hogy a felperes neve vitatott jegyzékeken való fenntartását alátámasztó indokokat nem vették figyelembe a 2014. évi jogi aktusokra vonatkozó 2017. március 28-i El-Qadhafi kontra Tanács ítéletben (T-681/14, nem tették közzé, EU:T:2017:227), ennélfogva azok nem képezhetnek olyan ténybeli vagy jogi szempontokat, amelyekkel ez az ítélet ténylegesen vagy szükségszerűen foglalkozott.

96 A Tanács másodsorban azzal érvel, hogy a megtámadott jogi aktusokat a 2015. május 4-i levelében szereplő információk (lásd a fenti 13. pontot) és a szankcióbizottság által nyújtott naprakésszé tett információk alapján fogadta el, és hogy ezt egy, az Interpol egyik adatlapjára való hivatkozással egészítette ki, valamint törölte az utazási tilalom megsértésére vonatkozó „további információkkal" kapcsolatos bekezdést. Az Interpol adatlapjára való hivatkozással való kiegészítést illetően a Tanács ugyanakkor jelzi, hogy mivel az egy, pénzügyi bűncselekményekkel kapcsolatban folytatott nyomozásra vonatkozik, nem támaszkodott az e nyomozással kapcsolatos információkra, figyelemmel arra, hogy az ilyen cselekmények nem tartoznak a 2015/1333 határozat 8. és 9. cikkében, valamint a 2016/44 rendelet megfelelő rendelkezésében, illetve a Biztonsági Tanács releváns határozataiban előírt jegyzékbevételi kritériumok hatálya alá.

97 Először is a Tanács egyrészről előadja, hogy – amint azt a 2015/1333 határozat (3) preambulumbekezdése jelzi – az egyre mélyülő jelenlegi megosztottság révén továbbra is veszélyt jelentenek Líbia békéjére, biztonságára és stabilitására, valamint az ország politikai átmenetének sikeres megvalósulására nézve azok a személyek és szervezetek, akiket és amelyeket Muammar Qadhafi korábbi rezsimjének elnyomó politikájában részt vevőkként vagy más módon azzal a rezsimmel korábban kapcsolatban állókként azonosítottak. Másrészről a Törvényszék azt is megállapította a 2016. szeptember 20-i Alsharghawi kontra Tanács ítéletben (T-485/15, nem tették közzé, EU:T:2016:520), hogy a Tanács ezen értékelésének pontosságát alátámasztja az a körülmény, hogy a Biztonsági Tanács a 2213. (2015) sz. határozatában lényegében újólag megerősítette többek között azt, hogy meg kell akadályozni, hogy az M. Qadhafi korábbi rezsimjével kapcsolatban álló személyek destabilizálják a líbiai helyzetet.

98 A Tanács másodszor előadja, hogy a felperessel a Tanács 2015. május 4-i levelében közölt kijelentések és újságcikkek (lásd a fenti 13. pontot) kellően konkrétak, pontosak és egybevágóak ahhoz, hogy igazolják a felperes által 2011-ben és 2013-ban nyilvánosan tett, a legitim líbiai hatóságok megdöntésére és az apja halálának megtorlására felszólító kijelentések valóságtartalmát. Ezek a kijelentések egyértelműen megfelelnek a vitatott jegyzékekbe való felvétel kritériumainak, mivel bizonyítják, hogy a felperes – az M. Qadhafi korábbi rezsimjével kapcsolatban álló személyekhez hasonlóan – hozzájárul a líbiai helyzet destabilizálásához. Emellett az, hogy az ománi hatóságok úgy vélték, hogy a felperes ománi tartózkodása – ahelyett, hogy Líbia közvetlen közelében tartózkodna – hozzá fog járulni a régióban a feszültségek enyhüléséhez, valamint az, hogy az ománi tartózkodás felperes számára való engedélyezését attól tették függővé, hogy a felperes vállalja, hogy nem folytat politikai tevékenységet, azt bizonyítja, hogy a felperes továbbra is fenyegetést jelent a líbiai békére, stabilitásra és biztonságra nézve.

99 Ily módon a szankcióbizottság által nyújtott naprakésszé tett információk, valamint a megtámadott jogi aktusokban szereplő, a felperessel a 2015. május 4-i levélben (lásd a fenti 13. pontot) közölt – és a megtámadott jogi aktusok elfogadása céljából figyelembe vehető – információkkal kiegészített és kifejtett indokok tanúsítják, hogy a Tanács felülvizsgálatot folytatott a felperes neve vitatott jegyzékeken való fenntartásának igazolása céljából.

100 Harmad- és utolsósorban, sem az ománi hatóságok szóbeli jegyzéke, sem a líbiai hatóságok közleménye – amelyekre a felperes hivatkozik – nem képez elegendő információt ahhoz, hogy a Tanács ne tartsa fenn a felperes nevét a vitatott jegyzékeken.

101 Emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat értelmében az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikkében garantált bírósági felülvizsgálat hatékonysága többek között azt követeli meg, hogy az uniós bíróság meggyőződjön arról, hogy kellően biztos ténybeli alappal rendelkezik az a határozat, amellyel korlátozó intézkedéseket fogadtak el vagy tartottak fenn, és amely az érintett személy vagy szervezet tekintetében egyedi hatállyal rendelkezik. Ez magában foglalja az említett határozat alapjául szolgáló indokolásban hivatkozott tények ellenőrzését, amely folytán a bírósági felülvizsgálat nem a hivatkozott indokok absztrakt valószínűségének értékelésére korlátozódik, hanem arra irányul, hogy

ezen indokok – vagy legalább azok közül egy, az ugyanezen határozat alátámasztására önmagában elegendőnek minősülő indok – megalapozottak-e (lásd ebben az értelemben: 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélet, C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518, 119. pont).

102 Az uniós bíróság feladata az említett vizsgálat elvégzése úgy, hogy adott esetben az Unió hatáskörrel rendelkező hatóságát az ilyen vizsgálathoz releváns – bizalmas vagy nem bizalmas jellegű – információk vagy bizonyítékok benyújtására kéri (lásd: 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélet, C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518, 120. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Vitatás esetén ugyanakkor az Unió hatáskörrel rendelkező hatóságának kell az érintett személlyel szemben felhozott indokok megalapozottságát bizonyítani, és nem az érintett személynek kell az említett indokok megalapozottságának hiányára vonatkozó bizonyítékot szolgáltatni. E célból az szükséges, hogy a benyújtott információk vagy bizonyítékok alátámasszák az érintett személlyel szemben felhozott indokokat (2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélet, C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518, 121. és 122. pont).

103 Ezen elvek tükrében kell meghatározni, hogy a felperes nevének a vitatott jegyzékeken való fenntartása kellően biztos ténybeli alapra épül-e.

104 A jelen ügyben mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy nem relevánsak a felperes által az azon állítás cáfolására előadott megfontolások, amely szerint a Biztonsági Tanács és a szankcióbizottság által előírt tilalom megsértésével utazott. A Tanács ugyanis a megtámadott jogi aktusok elfogadása céljából már nem a 2014. december 18-i levelében szereplő információkra támaszkodott (lásd a fenti 11. pontot), és ez a jegyzékbevételi indok már nem szerepel a vitatott jegyzékeken megtalálható indokok körében.

105 Ezután meg kell állapítani, hogy a felperes neve vitatott jegyzékeken való 2017. márciusi és 2020. márciusi fenntartása céljából a megtámadott jogi aktusok csak azokat az indokokat említik, amelyeket nevének a 2011. évi jogi aktusok mellékletét képező jegyzékekbe való felvétele, valamint az 1970. (2011) sz. határozat 15. és 17. pontjának alkalmazása céljából előterjesztettek. Ami az Interpol adatlapjára való hivatkozást illeti – a fenti 96. pontban felidézetteknek megfelelően – a Tanács jelezte és a tárgyaláson megerősítette, hogy nem támaszkodott az ezen adatlap tárgyát képező nyomozással kapcsolatos információkra.

106 Kétségtelen, hogy a felperes nevének a vitatott jegyzékekre való felvétele céljából a Tanács által előterjesztett indokokat – azaz azt, hogy „Muammar Qadhafi lánya” és hogy „[s]zoros kapcsolatban áll [ezen utóbbi rezsimjével]” – nem vitatták időben az uniós bíróság előtt.

107 Mindazonáltal még ha a Tanács hivatkozhatna is arra, hogy a felperes szerepel az 1970. (2011) sz. határozatban említett személyek körében, valamint az említett határozat indokolására, a fenti 101. és 102. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatból egyértelműen kitűnik, hogy egyáltalán nem mentesül az annak bizonyítására irányuló kötelezettsége alól, hogy a felperes nevének a vitatott jegyzékeken való fenntartása kellően biztos ténybeli alapra épül.

108 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy – amint azt a 2011/137 határozat (3) preambulumbekezdése kifejti – a 2011. évi jogi aktusokat „azokkal a személyekkel és szervezetekkel szemben” fogadták el, „amelyek súlyos emberi jogi visszaéléseket követtek el […] személyek ellen, többek között azzal, hogy a civil lakosság és civil létesítmények elleni, a nemzetközi jogot sértő támadásokban vettek részt”. A 2015/1333 határozatot és a 2016/44 rendeletet azzal a céllal fogadták el, hogy új jogi eszközökben foglalják egységes szerkezetbe a több, későbbi jogi aktussal módosított és végrehajtott 2011. évi jogi aktusokban előírt korlátozó intézkedéseket, „[t]ekintettel arra, hogy Líbia konkrét fenyegetést jelent a nemzetközi békére és biztonságra nézve” (lásd a 2016/44 rendelet (4) preambulumbekezdését).

109 A Tanácsnak a fenti 97. pontban felidézett magyarázatai ellenére azonban a „[j]egyzékbe véve az 1970. [2011] sz. határozat 15. és 17. pontja alapján (utazási tilalom, vagyoni eszközök befagyasztása)” információ alapján nem lehet érteni azokat az egyedi, különös és konkrét okokat, amelyek miatt a felperes nevét 2017. március 21-én és 2020. március 5-én fenntartották a vitatott jegyzékeken.

110 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a Tanács a 2015. május 4-i levélben a felperessel közölt információkra (lásd a fenti 13. pontot), különösen a felperes által 2011-ben és 2013-ban nyilvánosan tett kijelentésekre való visszautalásra szorítkozik, és nem fejti ki azokat az okokat, amelyek miatt az említett információk tanúsították azt a kockázatot, amelyet a felperes 2017-ben és 2020-ban – azaz a megtámadott jogi aktusok elfogadásakor – a régióban a nemzetközi békére és biztonságra nézve jelentett.

111 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 2017. március 28-i El-Qadhafi kontra Tanács ítélet (T-681/14, nem tették közzé, EU:T:2017:227) 69. és 73. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy a felperessel a 2015. május 4-i levélben közölt információk (lásd a fenti 13. pontot) nem szerepeltek azon okok között, amelyek alapján a 2014. évi jogi aktusokat elfogadták, hogy azokat az említett jogi aktusok elfogadása után hozták a Tanács tudomására, valamint hogy a vitatott okok nyilvánvalóan nem tartalmaztak olyan információkat, amelyekből a felperes – még ha tágan értelmezi is azokat – következtethetett volna arra, hogy milyen egyedi, különös és konkrét szerepet játszott a líbiai eseményekben.

112 Kétségtelen, hogy a 2017. március 28-i El-Qadhafi kontra Tanács ítélet (T-681/14, nem tették közzé, EU:T:2017:227) jogereje – amelyre a felperes hivatkozik – nem hívható fel a jelen ügyben. Először is ugyanis – amint azzal a Tanács érvel – a 2017. évi jogi aktusokat ezen ítélet kihirdetése előtt fogadták el, másodszor, a jelen kereset tárgya és oka nem azonos az említett ítélet alapjául szolgáló kereset tárgyával és okával, harmadszor pedig, a jogerő elve csak azokhoz a ténybeli és jogi kérdésekhez kapcsolódik, amelyeket a bírósági határozat ténylegesen vagy szükségszerűen eldöntött (lásd ebben az értelemben: 2018. november 29-i National Iranian Tanker Company kontra Tanács ítélet, C-600/16 P, EU:C:2018:966, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A felperes nevének a vitatott jegyzékeken való fenntartását alátámasztó okok nem képeznek olyan ténybeli és jogi kérdéseket, amelyeket a 2014. évi jogi aktusok megsemmisítésére vonatkozó 2017. március 28-i El-Qadhafi kontra Tanács ítélet (T-681/14, nem tették közzé, EU:T:2017:227) ténylegesen vagy szükségszerűen eldöntött.

113 Ennek megállapításából azonban nem lehet arra következtetni, hogy a Tanácsnak nem kellett pontosítania azokat az okokat, amelyek miatt a megtámadott jogi aktusok lefogadását megelőzően a tudomására hozott és a felperessel a 2015. május 4-i levélben közölt információk 2017-ben és 2020-ban továbbra is relevánsak voltak ahhoz, hogy igazolják nevének a vitatott jegyzékeken való fenntartását.

114 A felperes által tett, a 2015. május 4-i levélben hivatkozott állítólagos nyilvános kijelentésekre ugyanis 2011-ben, közvetlenül az M. Qadhafi és Mutassim Qadhafi halálával kapcsolatos jelentések után, és 2013-ban került sor. Ennélfogva több év telt el azóta, hogy ezekről a kijelentésekről a sajtó beszámolt, és hogy azok a Tanács tudomására jutottak, a Tanács pedig semmiféle jelzéssel nem szolgál azon indokokkal kapcsolatban, amelyek miatt az említett kijelentések tartalma tanúsította volna, hogy a felperes – a személyes helyzetében időközben bekövetkező változások ellenére – továbbra is az 1970. (2011) sz. határozat célkitűzéseivel összefüggésben szankcionált fenyegetést jelent.

115 E tekintetben megjegyzendő, hogy a jegyzékbevételről szóló 2011. évi jogi aktusok és a jegyzékbevételről szóló későbbi jogi aktusok – azaz a 2015/1333 határozat és a 2016/44 rendelet – elfogadása óta a felperes már nem tartózkodik Líbiában, az iratok pedig nem említik sem azt, hogy bármiféle módon részt venne a líbiai politikai életben, nem említenek továbbá a 2011-ben és 2013-ban neki tulajdonítottakon kívül más kijelentéseket sem. A felperes egyéni helyzetében bekövetkező e

változások ellenére a Tanács nem fejti ki azokat az okokat, amelyek miatt a felperes 2017-ben és 2020-ban, azaz a megtámadott jogi aktusok elfogadásakor fenyegetést jelentett a régióban a nemzetközi békére és biztonságra nézve.

116 Figyelemmel a fenti megfontolások összességére, megalapozottak a felperes által megfogalmazott azon kritikák, amelyek azon alapulnak, hogy a megtámadott jogi aktusok nem rendelkeznek a nevének a vitatott jegyzékeken való fenntartását igazoló ténybeli alappal.

117 A kereset harmadik jogalapja második részének tehát helyt kell adni, következésképpen pedig a felperest érintő részeikben anélkül kell megsemmisíteni a megtámadott jogi aktusokat, hogy vizsgálni kellene a kereset EUMSZ 265. cikkre alapított részét, valamint az említett jogi aktusok megsemmisítése iránti kérelmének alátámasztása céljából a felperes által felhozott többi jogalapot és érvet.

A végrehajtási határozat joghatásainak fenntartásáról

118 A kiigazítási beadvánnyal kapcsolatos észrevételeit követően, a Tanács harmadlagosan azt kéri, hogy a 2020/371 végrehajtási rendelet részleges megsemmisítése esetén a Törvényszék – jogbiztonsági okokból – állapítsa meg, hogy a 2020/374 határozat joghatásai a 2020/371 végrehajtási rendelet részleges megsemmisítésének hatályosulásáig fennmaradnak.

119 A tárgyaláson a Tanács jelezte, hogy a 2017/497 végrehajtási határozat továbbra is hatályban van, mivel azt nem váltotta fel a 2020/374 végrehajtási határozat, amennyiben ez az utóbbi pusztán naprakésszé tette a felperes útleveleivel és nemzeti személyazonosító számával kapcsolatos információkat, ami nem járt hatással azon indokra nézve, amely miatt a felperest fenntartották a releváns jegyzéken. Arra az esetre azonban, ha a Törvényszék úgy vélné, hogy a 2020/374 végrehajtási határozat felváltotta a 2017/497 végrehajtási határozatot, a Tanács fenntartotta harmadlagosan előterjesztett kérelmét (lásd a fenti 39. pont harmadik francia bekezdését).

120 Meg kell állapítani, hogy a 2017/497 végrehajtási határozat csak a felperes jegyzékbevételével kapcsolatos indokok módosítása nélkül a rá vonatkozó adminisztratív információkat naprakésszé tevő 2020/374 végrehajtási határozat közzétételének időpontjáig, 2020. március 6-ig váltott ki joghatásokat a felperes vonatkozásában. Következésképpen a Tanács által harmadlagosan előterjesztett, az e joghatások fenntartására irányuló kérelem csak e második határozatra vonatkozhat.

121 Az Európai Unió Bírósága alapokmánya 60. cikkének első bekezdéséből az következik, hogy a fellebbezésnek nincs felfüggesztő hatálya. Ugyanakkor ezen alapokmány 60. cikkének második bekezdése előírja, hogy az EUMSZ 280. cikktől eltérve, a Törvényszék valamely rendeletet semmissé nyilvánító határozata csak a fellebbezésre nyitva álló határidő lejártának napján vagy – ha e határidőn belül fellebbezést nyújtottak be – a fellebbezés elutasításának napján lép hatályba.

122 A jelen ügyben a 2020/371 végrehajtási rendeletnek ugyanaz a jellege, mint egy rendeletnek, mivel úgy rendelkezik, hogy teljes egészében kötelező és közvetlenül alkalmazandó valamennyi tagállamban, ami megfelel a rendeletek EUMSZ 288. cikkben előírt hatályának (lásd ebben az értelemben: 2016. április 21-i Tanács kontra Bank Saderat Iran ítélet, C-200/13 P, EU:C:2016:284, 121. pont).

123 Az Európai Unió Bírósága alapokmánya 60. cikkének második bekezdése tehát valóban alkalmazható a jelen ügyben (lásd analógia útján: 2016. április 21-i Tanács kontra Bank Saderat Iran ítélet, C-200/13 P, EU:C:2016:284, 122. pont).

124 A 2020/374 végrehajtási határozat megsemmisítésének időbeli hatályára vonatkozóan emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 264. cikk második bekezdése értelmében a Törvényszék, ha azt szükségesnek ítéli, megjelöli a semmisnek nyilvánított jogi aktus azon joghatásait, amelyeket véglegesnek kell minősíteni.

125 A jelen esetben a 2020/371 végrehajtási rendelet és a 2020/374 végrehajtási határozat megsemmisítése hatályosulásának időpontja közötti különbség fennállása súlyosan sértheti a jogbiztonságot, mivel e két jogi aktus a felperessel szemben azonos intézkedéseket ír elő (lásd analógia útján: 2018. február 21-i Klyuyev kontra Tanács ítélet, T-731/15, EU:T:2018:90, 263. pont). A 2020/371 végrehajtási rendelet megsemmisítésének hatályosulásáig tehát fenn kell tartani a 2020/374 határozat joghatásait a felperest érintő részében.

A költségekről

126 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Tanács pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (ötödik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék megsemmisíti a líbiai helyzetre tekintettel hozott korlátozó intézkedésekről szóló (KKBP) 2015/1333 határozat végrehajtásáról szóló, 2017. március 21-i (KKBP) 2017/497 tanácsi végrehajtási határozatot és a líbiai helyzetre tekintettel hozott korlátozó intézkedésekről szóló (KKBP) 2015/1333 határozat végrehajtásáról szóló, 2020. március 5-i (KKBP) 2020/374 tanácsi végrehajtási határozatot azokban a részeikben, amelyekben fenntartják Aisha Muammar Muhammed El-Qadhafi nevét a líbiai helyzetre tekintettel hozott korlátozó intézkedésekről és a 2011/137/KKBP határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2015. július 31-i (KKBP) 2015/1333 tanácsi határozat I. és III. mellékletében szereplő jegyzékeken.

2) A Törvényszék megsemmisíti a líbiai helyzetre tekintettel korlátozó intézkedések meghozataláról szóló (EU) 2016/44 tanácsi rendelet 21. cikke (5) bekezdésének végrehajtásáról szóló, 2017. március 21-i (EU) 2017/489 tanácsi végrehajtási rendeletet és a líbiai helyzetre tekintettel hozott korlátozó intézkedésekről szóló (EU) 2016/44 rendelet 21. cikke (5) bekezdésének végrehajtásáról szóló, 2020. március 5-i (EU) 2020/371 tanácsi végrehajtási rendeletet azokban a részeikben, amelyekben fenntartják Aisha Muammar Muhammed El-Qadhafi nevét a líbiai helyzetre tekintettel korlátozó intézkedések meghozataláról és a 204/2011/EU rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2016. január 18-i (EU) 2016/44 tanácsi rendelet II. mellékletében szereplő jegyzéken.

3) A Törvényszék Aisha Muammar Muhammed El-Qadhafi vonatkozásában fenntartja a 2020/374 végrehajtási határozat 1. cikkének joghatásait az Európai Unió Bírósága alapokmánya 56. cikkének első bekezdésében előírt fellebbezési határidő lejártának napjáig, vagy – ha e határidőn belül fellebbezést nyújtanak be – a fellebbezés esetleges elutasításának napjáig.

4) A Törvényszék az Európai Unió Tanácsát kötelezi a költségek viselésére.

Spielmann Öberg Spineanu-Matei

Kihirdetve Luxembourgban, a 2021. április 21-i nyilvános ülésen.

Aláírások